

Dygtighed, der med Interesse og Kendskab til disse Forhold vil paatage sig et saa brydsomt Arbejde som det at være Forligsmand? Jeg tror ikke, at Erfaringerne fra vort Naboland give stort Haab om, at det er derigennem, vi skulle kunne opnaa noget godt. Men paa den anden Side, ved man det ikke, der er dog Chancer for det, naar den rette Personlighed kommer til Stede, og dér vil jo Indenrigsministeren, hvad enten han er Højremand eller Socialdemokrat eller Venstremand, efter vor Mening altid være nødsaget til at udnævne en Mand, om hvem begge Parter sige, at han er tilstrækkelig upartisk til at være Lederen. Er han ikke det, saa er han ikke den Forligsmand, begge Parter have Tillid til, og saa vil han intet kunne udrette. Thi det gælder for ham — det er jo ogsaa det, som er tilvejebragt ved Ændringen i Folketinget —, at han først kan gribe ind, naar begge Parter ikke kunne komme længere ad Forhandlingens Vej. Der maa kræves stor Forsigtighed til at gribe ind, for at han ikke skal gribe fejl ved at sige, at nu er Tidspunktet til at standse, naar maaske Tidspunktet ikke var til det, saa at han netop ved sin Indgriben forhindrede en Ordning af Forholdene.

Der er mangt og meget, som i dette Udvalg har været Genstand for Overvejelser, og jeg har hørt af Kolleger her i Tinget og fra anden Side, at der er sagt: Hvorfor har dette Udvalg ikke beskæftiget sig med Forholdet vedrørende Statsfunktionærene og deres Strejkeret? Dertil vil jeg svare, at det mente vi to Organisationer laa udenfor vor Opgave. Et andet Spørgsmaal var det, om vi skulde have forhandlet om Forholdet med Hensyn til Personalet ved de saakaldte monopoliserede Gebeter, Samfærdselsmidler, Sporveje, Renholdelse, Vand- og Lysforsyning o. s. v., det Personale, der er fast ansat med Pensionsret. Jeg vil dertil sige, at det er et Omraade, hvor efter vor Mening Lovgivningsmagten, naar Samfundet skal betrygges mod alt for store Forstyrrelser, bliver nødsaget til ad Aare at tage en Opgave op. Vi have set i andre europæiske Lande, ja, i Lande udenfor Europa, hvorledes Arbejderlovgivningen mere og mere har trængt sig ind paa de forskellige Omraader for at skabe Fred. Det vil ogsaa være nødvendigt, at der sker noget paa dette Omraade for derigennem at betrygge det øvrige Samfund mod at komme til at lide uforskyldt. Thi ogsaa det Samfund, der ligger udenfor vore to Organisationer — der vel have forskellige Interesser i det

store og hele, men dog ogsaa mange fælles Interesser —, alle øvrige Medlemmer af Folket, Handelsstanden og Landbrugsstanden, alle Embedsmænd og Funktionærer o. s. v., ere ogsaa interesserede i, at der ikke sker større Forskydninger, Kalamiteter ved Arbejdsstandsninger, Lock-outer etc. Det gælder derfor om at finde en Form, hvorunder vi kunne forebygge det, men det have vi ment laa udenfor vor Opgave.

Der er, vil jeg slutte med at sige, forskellige Bestemmelser i Lovforslaget, som vi maaske fra begge Sider vare mindre glade ved at tage med, men som formentlig maatte tages med, selv om det ikke var det, vi kunde ønske. Det er et Kompromis mellem to Faktorer, som ellers staa hinanden noget fjernt, men som her have fundet hinanden. Lovgivningsmagten, haaber jeg, vil se paa det, som den sidste ærede Taler sagde, saaledes, at det er et Forsøg paa at lovgive paa et Omraade, hvor det er af Betydning, at der skaffes Fred og Ro. Efter de økonomiske Rystelser, vi have haft i vort Samfund i de sidste Aar, er det nødvendigt, at der sker noget, hvorved vi i alt Fald kunne faa nogen Udsigt til at kunne gaa Fremtiden i Møde under saadanne fredelige Forhold, som kræves for, at meget af det atter kan genoprettes, som er slaaet ned i de foregaaende Aar. Jeg skal med disse Ord anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme.

Hey: De ærede Medlemmer, som hidtil have haft Ordet om disse Sager, have alle været Talsmænd for den Opfattelse, at man skulde tage Lovforslagene, som de foreligge, og tage dem snart. Denne Opfattelse deles ganske af den Gruppe, jeg hører til, ikke fordi vi mene, at der ikke kunde være Grund til at rette noget, men fordi vi dele den Opfattelse, at det turde være farligt at komme ind derpaa i dette Tilfælde, hvor vi staa overfor Lovforslag, som ere underbyggede med en ganske sjælden Enighed mellem de paagældende Parter, der faa mest med dem at gøre i det praktiske Liv. Det er ønskeligt, at det Forsøg, som her gøres paa at skabe mere Fred og undgaa megen Ufred, maa lykkes, og at man, naar Revisionstiden for de to Lovforslag er inde, da har gjort saa mange og gode Erfaringer, at man til den Tid kan faa noget, der er endnu bedre end disse Forslag. Helt gode ere de jo neppe, men der er, som sagt, ikke noget at gøre ved det, naar de to store Organisationer ere tilfredse og ikke mene at